

За беднитъ деца

Въ единъ градъ живѣлъ единъ свещеникъ, всецѣло преданъ на дѣлото на учението и възпитанието на беднитъ деца и сирачета. Той неуморно събиралъ помощи за благородната си цель.

Една вечеръ той видѣлъ кжщата на свои познати блѣскаво освѣтена, тѣ имали гости. Свещеникътъ отишълъ тамъ. Той се надявалъ да изпроси нѣщо за децата. И отишълъ въ залитѣ, дето играели комаръ. Купища златни и сребърни пари били натрупани предъ всѣки играчъ. Залаганията били голѣми, и играчитѣ били силно възбудени.

Свещеникътъ застаналъ задъ масата на единъ младъ познатъ нему играчъ. Последниятъ започналъ да

губи едно следъ друго. Въ това време свещеникътъ казалъ: „Господа, нѣма ли да отдѣлите нѣщо за беднитъ деца?“

Когато чулъ задъ гърба си гласа на свещеника, когото счелъ за виновникъ за загубитѣ си, играчтъ пламналъ отъ гнѣвъ, обърналъ се къмъ свещеника, ударилъ го съ всичката си сила въ лицето и извикалъ: „На на тебъ, проклетъ попъ!“ Всички се смаяли. А свещеникътъ отрилъ съ кърпичка разкървавеното си лице и спокойно казалъ: „Това за мене... а какво ще дадете за беднитъ деца?“

Кротостта на служителя на олтара, поразила сприхавия аристократъ, и той на колѣне и съ сълзи на очи просилъ прошка.

